

?Formigues

Queden poc més de quinze dies perquè arribi l'estiu, l'època de l'any més idealitzada, amb la versió del sol més insuportable, i amb la pressió silenciada que si no t'ho passes bé durant les vacances, estàs, com a mínim, malgastant la teva existència.

La primavera encara persisteix, però a casa nostra ja han arribat les formigues i ho han fet amb tota l'esplendor anunciativa com l'àngel aquell que va intuir, amb els poders mitològics que tenen els éssers alats, l'arribada del salvador.

Han fet entrada discreta al menjador per una escletxa del marc de la porta del balcó i, amb una precisió matemàtica, han fet fila recurrent tot el perímetre fins a trobar el passadís i seguidament la cuina, on allà, triomfals, han olorat, albirat algunes molles a terra, grans d'arròs, un trosset de pell de pastanaga, i tot aquell aliment diminut imperceptible als ulls humans.

La meva escassa formació budista em va descobrir grans valors que encara recordo i practico. Entre ells, no matar cap ésser amb ulls (els éssers sense ulls no tenen ànima) perquè en un altra vida (el budisme creu en la reencarnació) poden haver estat la meva mare. I així, d'uns anys ençà, no mato cap animaló ni insecte, per fastigós i molest que em resulti. Un canvi de paradigma del tot revolucionari, ja us ho diré.

Tan revolucionari fins que les formigues han entrat a casa i s'han passejat per sota les catifes, per darrere el moble de la tele i s'han fet seus tots els raconets de la cuina. N'he matat a desenes, ofegant-les amb vinagre, xafant-les amb les mans i amb els peus, sense pietat, amb tota la pell del cos eriçada per l'angúnia. Són petites i escorredisses, no van mai soles, són organitzades, perseverants i fortes (és l'únic animal que pot carregar deu vegades el seu pes).

Són exemple per la seva constància, paciència, capacitat de treball, cooperació i lideratge de la reina, que és l'única femella que té ales així com tots els mascles de l'espècie. De fet, han estat, i continuen sent, objecte d'estudi biològic i inspiració per a cançons infantils, poemes, cal·ligrames i lletres de cançons.

A mi m'han capgirat aquests dies perquè he tingut feineta a tancar forats de portes, enverinar-les, perseguir-les, humiliar-les i assegurar-me, cada vegada que arribo a casa, que no han fet travessa pis enllà i han fet entrada al meu llit. Durant uns dies les formigues han esdevingut la meva màxima preocupació i, curiosament, altres cabòries que em perseguen m'han semblat foc d'encenalls, fet que per altra banda, també he agraït. Deixeu que les formigues entrin a casa vostra si us sembla que els vostres problemes són massa grans. Proveu-ho, me'n donareu les gràcies.